

V stovyklos haiku

Kiekvieną kartą
Tai atrandu iš naujo
Lyg pirmą kartą

Kokia skani
Šilta arbata
Skanus medus

Atrask savy jėgų
Palikt paslapyje tai,
Kas dingsta tik atradus...

Suvokimas kas
Esi ir kur eini ves
Į dvasingumą

Meška ateina
Iš šalčio medžių miesto
Ir pasilieka

Naktis, tylą ir
Paukščių takas danguje
Dūmelis rūksta

Bendrumo jausmas
Įspindusi saulė pro stiklą
Virgis jau miega

Širdis sušalo,
Aplankyk gi ją greičiau
Užkurk židinį

Deimantais snaigių
Kyla aukštyn už lango
Mansarda. Žiūriu

Mansarda lange
Deimantai snaigių blyksi
Žiūriu su tavimi

Kaleidoskopas
Mėnulio pilnatis ten
Pramintas takas

Židiny mirtis
Praeinantį sušildo
Girgždantis sniegas

Šviesa toluoj
Ir viduj, ir Visatoj
Esu su Tavim

Dvasingumas man –
Tobulybės santykis su harmonija.
Pakilti aukščiau kasdienybės dulkių
Eiti link Dievo
Rūpintis kitais
Aukščiausia dvasingumo forma Žemėje.

Dvasingumas čia
Plevendamas mumyse
Sukuria šviesą

Esu čia tam, kad
Išlikčiau amžinybėj
Baltuoju vilku

Žiūrėdama į
Žvaigždėtą gelmę matau
Kylant žibintus

Žvaigždėta naktis
Plevena laužo liepsna
Nurimsta dvasia

Aš tikrai buvau
Kiekviename žodyje
Aš dvasingume